Venstre har oplevet en bemærkelsesværdig tid. På alle områder er det gået frem. Venstre står i dag stærkere og bedre såvel organisatorisk som politisk.
I løbet af 1992 begyndte fremgangen for alvor at tage fart. Vi fik medlemsfremgang, og vi oplevede igennem 1993 en tilgang på næsten 15.000 nye medlemmer. Og som vi kan se, så blev netto-medlemsfremgangen på 9.116 nye medlemmer. Eller en fremgang på 12,1 %.
Medlemsfremgangen er fortsat i 1994. Fra 1. januar og indtil den 21. september har vi fået yderligere 6.020 nye medlemmer. Af disse har 773 meldt sig ind under valgkampen.
Venstres medlemsfremgang er efter danske forhold helt enestående. Det radikale Venstres samlede medlemstal er ca. 6.000. Centrumdemokraternes samlede medlemstal er under 1000 på landsplan.
Vor medlemsfremgang alene svarer således til f.eks. mere end de to partiers samlede medlemstal.
Hver eneste forening i Venstre har mærket medlemsfremgangen.
Medlemsfremgangen har været et stort aktiv i vort arbejde. Den har skabt en fremtidstro på, at Venstre også i de kommende år lever op til kravene til et levende og moderne politisk parti.
De mange nye medlemmer har da også allerede vist deres engagement. De vil gerne gøre en indsats. De vil drøfte politik og deltage i møder om politik. De vil gerne lære noget, og de vil kæmpe sammen med os.
Men de stiller også krav til os. De stiller krav om at blive lyttet til. De stiller krav om indflydelse. De stiller krav til vore aktiviteter. Ja, til hele vort arbejde.
Vi skal bruge medlemsfremgangen til varigt at styrke Venstres organisation, og vi skal sørge for, at vi moderniserer vort arbejde.
Nu gælder det fremtiden. Nu gælder det om at få indsluset de mange, mange unge mennesker i vort arbejde, så vi i fremtiden kan få nye unge og dynamiske mennesker i første række i Venstres politik. Lokalt og på landsplan.
Om ikke så mange år vil vi overalt i Venstre møde disse unge, dygtige, engagerede mennesker i det politiske og organisatoriske arbejde.
Vi kan lige så godt sige det, som det er: Et politisk parti skal for
at have en folkelig basis også have mange medlemmer. Partier uden medlemmer, er selvmodsigelser. Med partier uden medlemmer, så nærmer vi os i betænkelig grad

amerikanske tilstande, hvor smarte, pengestærke organisationer gennem omhyggeligt tilrettelagte mediekampagner kan erobre den politiske indflydelse. Og så vil folkestyret, som vi kender det, komme under pres.
Mange engagerede medlemmer er derfor den bedste garanti for, at Venstre altid er i stand til at levere politisk arbejde af den bedste kvalitet. Det gælder personmæssigt i form af dygtige kandidater og programmæssigt og organisatorisk, fordi så mange medlemmer går ind i
arbejdet.
Alle amter kan melde om medlemsfremgang. I mere end 37 kredse blev medlemsfremgangen over 15 %.
Størst har fremgangen været i byområder, og vi kan se en stor fremgang i de unge aldersgrupper og op til 40 år.
Venstre er i dag et bredt parti med tilslutning fra alle grupper i samfundet og geografisk, jævnt spredt over hele landet.
Vort samlede medlemstal pr. 31.12.1993 var således 82.416.
Med hensyn til den arbejdsindsats, der ydes i Venstres foreninger, så er der også her sket mærkbare forbedringer. Det gælder med hensyn til vore mødeaktiviteter, vore medlemsblade og kvaliteten i det politiske arbejde.
Der afholdes i dag mange spændende møder i Venstre, hvor der er lagt store forberedelser i mødets planlægning. Vi er også bedre til at opprioritere det politiske i vore møder og arrangementer.
Jeg glæder mig meget over den kvalitetsstigning, der har fundet sted i vore mange medlemsblade.
Det er også en af de ting, som kræves af moderne foreninger, at de kan præsentere en læsevenlig og velskrevet medlemsinformation.
Der er også i de senere år sket en forbedring af vort udvalgsarbejde. Det skyldes ikke mindst, at der mange steder er sket en opblødning af systemet med de faste og vedtægtsbestemte udvalg. Vi er de fleste steder gået over til at indrette udvalgsarbejdet efter medlemmernes ønsker og oprette de udvalg, der er behov for og ønsker OM.
Sådan skal det også være. Vore aktiviteter skal være styret af et behov for aktiviteten, og et ønske fra medlemmernes side.
Hertil kommer så, at man mange steder er gået over til også at sætte tidsfrister for

opgavernes løsning, og også dette medvirker til en kvalitetsforbedring.
Vi er på rette vej i det organisatoriske arbejde. Vi har medlemsfremgang. Vi bliver dygtigere til at drive vore foreninger, og vi gør det meningsfyldt at være medlem af et moderne politisk parti.
At det skal være meningsfyldt at være medlem af Venstre er for mig krumtappen. Nutidens mennesker er ikke medlemmer af et parti, bare fordi det bør man være. Der er så få mennesker, der i dag er medlemmer i de politiske partier, at dem der så melder sig ind, har gjort det, fordi de har tænkt sig om. De har overvejet det. Det er en alvorlig sag. Og de har truffet den usædvanlige beslutning at melde sig ind. Det er ingen impulshandling. Det er en alvorlig ment beslutning.
Disse mennesker må ikke blive skuffede. Derfor skal vi sørge for, at de får deres medlemskab honoreret med meningsfyldte aktiviteter. At
der drøftes politik. At de tages med på råd politisk - hvad enten det er i lokalpolitik, i landspolitik eller i europæisk politik.
Jeg vil opfordre alle vore foreningsansvarlige til at sikre, at vi lever op til kravet om, at politisk foreningsarbejde skal være interessant og meningsfyldt.
I den forbindelse vil jeg godt henvise til den idé-debat, som har været gennemført i Venstres organisation.
Mange mennesker har deltaget i debatten. Mange har skrevet indlæg. Mange har givet udtryk for deres personlige opfattelse, og det kan ses i de forskellige papirer, som debatten foreløbig har resulteret i.
Idé-debatten er efter min mening et fint eksempel på, hvordan vi i Venstre er i stand til at tænke tanker og at omsætte dem i forslag, som diskuteres på landsplan, og som til sidst vil blive udmøntet i Venstres politik.
Samtidig med, at medlemmerne strømmer til Venstre, så oplevede vi i meningsmålingerne, at Venstre blev mere og mere populært hos vælgerne. Fra de 15,8 % vi fik ved valget i 1990, steg vi til procenter midt i tyverne og glimtvis var vi meget længere oppe.
Det var også en dejlig anerkendelse.
Ikke mindst er det vigtigt at notere, at førstegangsvælgerne og de "lidt ældre unge" massivt støtter Venstre. Det er også et fænomen, som vi har oplevet i valget i onsdags. Unge vælger Venstre.
KOMMUNALVALGET '93.

Siden sidste landmøde har vi haft kommunalvalget i november sidste år. Vi gik - målt på amtsrådsvalget - frem med 52,2 % fra 18 % - ja I hørte rigtigt. Vi gik frem med 52,2 % til godt 27 %.
Det er en smuk fremgang. Vi har nu 125 medlemmer i landets amtsråd, og vi har 1.623 medlemmer i landets kommunalbestyrelser.
Venstre er dermed stærkt placeret i landets lokale politiske liv.
Venstre har fået borgmesterposten i 118 af landets 275 kommuner. Vi har 6 amtsborgmestre.
Det er også sådan, at Venstre har sit eget flertal i 39 kommuner.
Nu gælder det så om at udnytte den flotte lokalpolitiske placering til gavn for kommunernes indbyggere.
Det skal være et kendemærke ved Venstres politikere, at de er i stand til at skaffe borgerne den samme service for færre penge eller en bedre service for de samme penge. Det skal naturligvis være et kendemærke for Venstre-folk, at vi er bedre til at passe på pengene.
Det er gennem de konkrete resultater, vi skal skaffe stemmerne til fortsat styrkelse af Venstre.
EUROPA-PARLAMENTS-VALGET '94.
Ved Europa-Parlaments-valget den 5. juni i år blev Venstre det største parti. Vi fik fire af de 16 danske pladser i Europa-Parlamentet.
Venstre er på hjemmebane i Europa-politikken. Det er et område, hvor Venstre, og især Venstres formand har en meget stærk placering og en meget høj troværdighed. Det beviste vi i de to folkeafstemninger i 1992 og 1993.
Venstre førte en god og markant kampagne. Vi lagde vore synspunkter klart frem, og det har for Venstre været afgørende, at Danmark skal være et fuldt og helt medlem i EU. Derfor arbejder vi for at slippe af med forbeholdene fra Edinburgh.
Det mærkelige er, at det samme mener flertallet af den danske befolkning.
Når man spørger, om vi skal deltage i europæisk samarbejde om løsning af flygtningespørgsmålet, så er ingen i tvivl. Selvfølgelig skal vi det. Når nogen spørger, om vi skal deltage i det europæiske politimæssige samarbejde, er der heller ingen tvivl. Selvfølgelig. For kun igennem EU-samarbejde kan vi effektivt bekæmpe mafia-kriminalitet, og den mafialignende kriminalitet, der kommer fra det tidligere Sovjetunionen.

Det samme gælder dansk deltagelse i det udenrigspolitiske samarbejde og dansk deltagelse i Vestunionen.
Sådan kan vi tage område efter område, og danskerne vil naturligvis gerne deltage i det europæiske samarbejde.
Men det store problem i Danmark er socialdemokraters og radikales store uvilje mod at drøfte problemerne. Der lægges låg på debatten. Og der gives mange gode undskyldninger. "Det er ikke aktuelt lige nu"." Der er ikke noget konkret forslag". "Vi skal først vente til de andre nordiske lande kommer ind"." Der er snart valg i Frankrig og Tyskland". Osv. Osv.
Det er aldrig passende lige nu, og derfor undertrykkes Europa-debatten, og når vi i 1996 skal til ny folkeafstemning, vil de to partier også forhindre en folkelig debat indtil det sidste.
Det er i virkeligheden Danmarks store problem i forholdet til Europa:
Socialdemokratiets skræk for at diskutere det.
Imens sættes dansk indflydelse over styr og kvæles i tavshed, og det hele glider ud med tapetet.
Sådan er det ikke for os i Venstre. Vi har taget debatten. Vi er afklarede. Vi taler klart. Og det kan folk forstå. Og ikke mindst de unge, som ikke lider af skræk for andre lande, accepterer og værdsætter Venstres politik.
Valget blev som bekendt en katastrofe for socialdemokraterne. De fik 14,1 % af stemmerne.
Ulykkeligvis blev stemmeprocenten på landsplan ikke stor. Den blev kun 52,9 %. Men sådan er det desværre også i de andre europæiske lande.
Venstres fire medlemmer af Europa-Parlamentet har konstitueret sig meget flot i Den liberale Gruppe, og de har fået centrale poster, som vi kan udnytte også i den hjemlige Europa-debat.
Med placeringen som det største danske parti i europæisk sammenhæng følger der også forpligtelser. Der følger den forpligtelse, at vore parlamentsmedlemmer skal trække en stor del af den hjemlige politiske debat.
Vi skal føre Europa-debatten i Danmark.
Det er meget vigtigt, hvad der sker i Europa, og det er vigtigt, hvordan medlemmerne klarer sig dér, men det er nu engang i Danmark, der skal skaffes stemmer til Venstre, og det er i Danmark, vi skal sikre en folkelig forståelse for europæisk samarbejde i

Den Europæiske Union.

Det er derfor et stort fremskridt for Venstres europæiske, politiske arbejde, at der i samarbejde med vore parlamentsmedlemmer er etableret et fællessekretariat i tilslutning til folketingsgruppens økonomiske, politiske sekretariat på Christiansborg. Dette sekretariat skal være bindeleddet mellem vore Europa-Parlamentsmedlemmer og folketingsgruppen. Det skal sikre, at folketingsgruppen til enhver tid råder over opdaterede oplysninger om EU-sager. Den netop overståede EU-valgkamp viste, at vi var for dårligt rustede son parti til at dokumentere behandling og afstemning i forskellige sager, og der har til tider manglet koordinering mellem Venstres afstemninger i Folketinget og afstemninger i Europa-Parlamentet.

Dette vil nu blive løst gennem etableringen af det nye EU-sekretariat.

I Landsorganisationen har vi ligeledes et EU-sekretariat, og på den måde har vi nu organisatorisk fået knyttet Venstres organisation, Venstres folketingsgruppe og vor Europa-Parlamentsgruppe sammen på den bedst tænkelige måde.

Med dette udgangspunkt vil vi i de kommende år kunne gå ud i en forstærket indsats i den europæiske politik.

FV '94.

Samtidig med Europa-Parlaments-valgkampen forberedte vi på sekretariatet det forestående folketingsvalg. De konkrete forberedelser startede allerede på vort kredsformandsmøde i januar 1994. Her fremlagde vi oplægget "Det vil Venstre", og med dette begyndte vi at arbejde os ind på de valgtemaer, som skulle være vore gennemgående temaer til folketingsvalget. Vi drøftede det med folketingsgruppen. Med kandidaterne. Med organisationen og med medlemmerne.

Vi begyndte at udsende fakta-ark om politiske og økonomiske spørgsmål. Vi udsendte inspirationsmaterialer til kandidater og kredse i Kampagnemapper.

Vi forberedte meget grundigt det folketingsvalg, som kunne komme lige før sommerferien, men som sandsynligvis kom lige efter sommerferien. Vi var således klar til at tage et folketingsvalg allerede i maj/juni.

Nu skulle vi holde dampen oppe - og der var virkelig kampvilje overalt i Venstre.

Efter en lang sommer besluttede statsministeren sig så endeligt for at udskrive valget til den 21. september 1994.

For Venstre var strategien klar - den var også gennemdrøftet i partiet gennem et halvt år.

Forudsætningen for, at vi kunne danne en VK-regering var, at Venstre, Konservative og Fremskridtspartiet fik flertal tilsammen. Alle andre partier havde erklæret, at de ville pege på Nyrup Rasmussen som statsminister. Så det var såmænd ikke nogen særligt snedig strategi. Den var såmænd heller ikke overraskende. Det var en simpel matematisk nødvendighed. Når man skal tælle til 90 mandater for en VK-regering, så er der, og var der ikke andre muligheder.

I Venstre havde vi besluttet os for en klar politisk strategi.

Vi vil ændre skattereformen. Vi vil ændre arbejdsmarkedsreformen. Vi vil stramme udlændingepolitikken. Vi vil gribe hårdere ind mod voldsforbrydere og andre grove kriminelle. Vi vil genoprette folkepensionen. Vi vil ikke forhøje benzinafgifterne.

Og alle disse temaer er vi jo fuldstændigt enige om. Når det er tilfældet, er der kun én mulighed for at få det gennemført, nemlig med et rent borgerligt flertal.

På disse punkter - på ALLE disse punkter - var radikale, kristelige og CD imod.

Altså ville en kampagne, som appellerede til midterpartierne ikke være troværdig, for de ville jo bare sige, at det ville de ikke være med til. Og mon ikke vælgerne så også ville ryste lidt på hovedet af os.

Nej, strategien kunne ikke være en anden.

Noget andet er så, at vi kunne have ønsket os, at Fremskridtspartiets opførsel i den første uge af valgkampen have været mere politisk fornuftig. I stedet overspillede de deres kort og tvang os til at drøfte V og K's forhold til Z, i stedet for at tale om den socialdemokratiske politisk.

Tidligere statsminister Poul Schlüter, som jo afgav regeringsmagten i 1993 uden at udskrive folketingsvalg, og som derfor bærer sin store del af ansvaret for den situation, det borgerlige Danmark er kommet i, var heller ikke særligt hjælpsom i valgkampen, hvor han kastede benzin på VKZ-bålet.

Pressen var jo meget villig til at erklære vor strategi for en katastrofe. Det samme gjorde de mange ulidelige valgeksperter, som snarere burde betegne sig selv om politikere. Det blev der skrevet mange artikler og ledere om. Det er næsten ved at blive en sandhed.

Nyrups strategi ved valget derimod var ifølge pressen og eksperterne genial. Den kostede jo kun en tilbagegang for regeringspartierne på 14 mandater.

Venstres og konservatives og Fremskridtsparties strategi gav en fremgang på 9 mandater i forholdet til situationen før valget.

Det bekræfter jo bare den fornemmelse, vi har haft i mange år. Socialdemokraterne kan ikke tabe valg. Tværtimod. For de klarer sig altid bedre, end de havde frygtet, og det er jo en sejr.
Venstre derimod taber altid, for vi får ikke så stor en fremgang, som man havde ventet, og derfor er det nederlag.
Sådan er livet så uretfærdigt.
Nu skal jeg ikke gennemgå kampagnen her, som jo står i frisk erindring hos alle tilstedeværende.
Jeg vil bare sige, at jeg er imponeret over den aktivitet, der blev lagt for dagen overalt i Venstres organisation og af alle kandidater. Valgkampe er et holdarbejde, og det kræver derfor en holdindsats. Og den synes jeg, blev ydet.
Jeg vil gerne bruge landsmødet i dag til at takke alle vore folketingskandidater, alle vore kredse og kampagneaktive for den indsats, der er ydet i valgkampen. Jeg tror ikke, vi har haft en så stor aktivitet ved noget tidligere valg. Det var en flot indsats, der blev ydet, og den gav jo også et helt fantastisk resultat for Venstre.
VALGETS RESULTAT;
Venstre vandt valget. Venstre er i dag det største ikke-socialistiske parti i Danmark. Vi fik 23,3 % af stemmerne. Det er en fremgang på 47,5 %. 47,5 %! Vor folketingsgruppe er nu på 42 mandater. En fremgang på 13, hvortil skal lægges en repræsentant for Atassut på Grønland, og en repræsentant for Sambandspartiet på Færøerne. 44 bliver den nye gruppe på.
Størst Venstre-fremgang fik vi i Ringkøbing Amt, Vejle, Ribe, Roskilde og Sønderjylland. En fremgang mellen 9 og 10 % point.
Flere steder i København er det endog således, at vi nu er på størrelse med de konservative.
Så skal det igen nævnes, at fremgangen er meget markant hos de unge og i særlig grad blandt førstegangsvælgerne.
Venstres valgsejr er ganske enkelt flot. Flot. Flot.
Valgkampen havde da også sine problemer. Efter den flotte valgsejr, skal jeg naturligvis ikke stå her og beklage mig, men det er klart, at vi kæmpede op ad bakke igennem hele valgkampen.
For det første må man nok sige, at vi havde et problem med at trænge igennem i pressen. Uden at fornærme nogen, vil jeg sige, at store dele af pressen, og mange

journalister havde - bevidst eller ubevidst - besluttet sig for, at Nyrup Rasmussen allerede havde vundet valget. Derfor var man meget regeringsorienterede, og selv de klammeste valgkampsfiduser fra socialdemokraternes side blev taget seriøst. Som når statsministeren tog ud med blokken på socialkontorer og sad og noterede de interessante oplysninger ned, når han klappede børn på hovedet, og når han delte blomster ud.

At det var led i en amerikansk inspireret kampagnestil, hvor man undgår at komme i dialog eller diskussion med sine politiske modstandere, fik store dele af pressen først alt for sent øjnene op for.

Hver gang V og K foretog sig noget, så blev det nedgjort - hvis det i det hele taget blev omtalt.

Det var et problem. Jeg skal ikke stå og flæbe her, men blot konstatere, at bevidst eller ubevidst indstillede mange sig på og muligvis ønskede en fortsættelse af Nyrup Ramussen som statsminister.

Da det under valgkampen viste sig, at arbejdsløshedskurven knækkede den forkerte vej, så skrev Berlingske Tidende ikke, at regeringens politik havde slået fejl på det mest centrale område. Nej. I stedet skrev de, at det var "de borgerliges sidste kanin". Det siger noget om de forhold, vi havde at kæmpe med.

Så opstod diskussionen om en af de mest sejlivede myter i Danmark igennem tiderne. Nemlig myten om, at Venstre er finansieret af Landbrugets organisationer. Venstres formand valgte at vise åbenhed, og han svarede i TV på et spørgsmål, at Venstre ikke modtager tilskud fra Landbrugets organisationer. Det var et klart svar, som det kræves nu for tiden.

Venstre modtager ikke tilskud fra Landbrugets organisationer. Hermed er den myte aflivet. Og socialdemokraterne kan spare sig videre mytedannelse .

Fra Mejeriernes Brancheforening modtager Venstre 50.000 til valgkampen. Pressen valgte bevidst at misforstå dette og fremstille det som om branchforeningerne af privatejede og andelsejede mejerier er det samme som Landbrugets Hovedorganisationer. Der blev skrevet mere om disse 50.000 kr. end f.eks. om de 5 miil. kr. , som SiD betalte for at få Hardy Hansen valgt.

Mere tænksomme vælgere kan jo se det skrigende misforhold.

Man kan også nævne hetzen mod Peter Brixtofte og mod Anders Fogh Rasmussen. Der var ikke megen fairness fra pressens side.

Men værst af alt er det, at den kritiske presse ikke er kritisk i disse situationer. Bare der er slag i bolledejen, så gør det ikke så meget, om det er rigtigt.
Jeg vil opfordre pressen til at overveje, om det har været fair information, eller om den har været part i sagen.
Så vil jeg endelig også gerne sige noget direkte til de Venstre-folk som kritikløst hoppede på den der med, at Engell er bedre som statsminister. Ved I hvad? Det er da for dumt i en valgkamp.
Vi véd, hvorfra denne kampagne startede. Vi véd, hvem der nærede den - og så er det bare for meget, at nogle Venstre-folk, også i vor organisation, hopper på den.
Man må ikke lade sig rive med af den slags kampagner. For det er kampagner, og formålet er alene at svække - i dette tilfælde Venstre. Det samme var de hårdnakkede rygter, som løb om, at formanden var for syg til at foretage sig noget som helst, og at hans dage snart var talte. Sådan noget skal nedkæmpes hurtigt og effektivt.
Valgkamp er mange ting, men det er også at stå sammen. At tro på egne evner. Og at ville vinde.
Dette lille hjertesuk skal dog ikke ødelægge indtrykket af en flot, engageret og velkørt Venstre-kampagne.
7 VALGSEJRE I TRÆK.
Venstre vandt folketingsvalget. Jeg vil godt gøre opmærksom på, at det er den 7. valgsejr i træk for Venstres vedkommende.
Vi vandt frem ved folketingsvalget 1988, hvor vi gik fra 19 mandater til 22 mandater.
I 1989 var der kommunalvalg. Målt på amtsrådsvalget gik vi frem fra 17,3 % til 19,4 %.
Samme år - altså i 1989 - var der Europa-Parlaments-valg. Ved det valg gik Venstre frem fra 12,5 % af stemmerne - 2 mandater - til 16,6 % af stemmerne eller 3 mandater.
I 1990 var der igen folketingsvalg - her gik vi frem fra 22 mandater til 29 mandater, eller 15,8 % af stemmerne.
I 1993 var der kommunalvalg i november. Her vandt Venstre en jordskredssejr. Vi gik fra de 19,4 % til godt 27 %. Altså en fremgang på over 50 %.
I 1994 var vi ude i det sjette valg. Det var Europa-Parlaments-valget i juni. Som bekendt blev vi her det største parti, og med 4 mandater fik vi en fjerdedel af de danske mandater.

Og så i onsdags vandt vi folketingsvalget den 21. september. Vi gik
som bekendt fra 15,8 % af stemmerne til 23,3 %, eller 42 mandater. En Fremgang på 47,5 % af stemmerne.
De sidste 7 år har været præget af fremgang efter fremgang - så mon ikke Venstre er et parti, som har det godt.
Når vi så hertil lægger medlemsfremgangen, kan alle se, at vi står godt rustede til den politiske kamp i de kommende år.
Vi er et privilegeret parti. Vi står som det stærkeste modspil til socialdemokraterne. Vi har de unge med os.
Inden jeg forlader vore opnåede resultater og vender mig til fremtiden, så er der en enkelt ting, jeg godt vil have lov til at sige lidt om. Jeg ved selvfølgelig godt, at Venstre-folk ikke bryder sig om, at man roser hinanden. Vi skal helst være lidt kritiske.
Jeg vil dog gerne komme med nogle personlige betragtninger. Jeg har været ansvarlig for Venstres Landsorganisation i snart 10 år. Jeg tiltrådte på samme tidspunkt, som Uffe blev formand for Venstre i 1984. Det er 10 år siden.
Han og jeg har jo igennem årene arbejdet tæt sammen. Ja, vi har vel talt sammen dagligt igennem alle disse år.
Vi har kæmpet sammen. Vi har fejret sejre. Og vi har græmmes os over nederlag og modgang.
Da Uffe overtog formandsposten i Venstre havde vi 22 mandater. I de første år af formandskabet kæmpede vi med at holde skruen i vandet i kamp med en populær statsminister. Vort første valg i 1987 gik dårligt. Vi mistede 3 mandater og kom ned på 19 folketingsmedlemmer.
Det var i den forbindelse, en TV-journalist spurgte Uffe om, hvordan det var at sælge billetter ved udgangen. Det var surt.
Men Uffe lod sig ikke slå ud. Uffe er en fighter, og han vil ikke affinde sig med nederlag. Langsomt men sikkert vendte han udviklingen, og han kan i dag præsidere over et parti, som står på et højdepunkt.
Ikke så mange mennesker ved det, men Uffe er både generт og selvudslettende, og derfor bryder han sig slet ikke om det, jeg her siger. Men så let slipper han ikke.
Uffe: Du har ført Venstre frem til Danmarks største borgerligt-liberale parti. Du har i din formandstid gjort os til det største parti i Europa-politikken, og du har styrket Venstre lokalpolitisk.

Det er en bedrift.
Successen har dog også en bagside.
Ingen anden politiker har måttet stå model til så meget på det personlige plan, som du. Mange forsøger karaktermord på dig. Som eksempel på det , du må stå model til kan nævnes,
Det har ikke skortet på angreb på din person og forsøg på bagtalelse.
Jeg tror ikke, at der findes mange andre personer, som har skullet stå så meget igennem som du. "Så var du for sur". "Så var du for fræk". Så var du for arrogant". "Så skulle du have holdt din kæft". "Så skulle de have sagt noget". Og når du så sagde noget, "så skulle du have sagt noget andet".
Det har ikke skortet på råd. Men hvad! Politik er jo karakteristisk ved, at alle dem, som ikke skal træffe beslutninger, de ville have truffet klogere og bedre beslutninger end dem, som rent faktisk traf dem.
Det er dog ikke for ingenting, at Uffe elsker katte. Han er "sgu sin egen". Og derfor er Uffe forblevet ægte. Han er forblevet et helt menneske, som vi ikke kan lave om.
Når han vil fiske, så fisker han. Når han bliver forbandet over et eller andet, så bliverhan forbandet - også selvom der kan rejses 17 indvendinger herimod. Det kan godt være, at nogen mener, at nu skal der ikke snakkes mere om EU. Nu skal vi holde en pau ikke er eller politisk ikke bør være irriterende, men hvis hun nu er det, så skal det også siges.
Det har ikke skortet på kritik af dig.
Alligevel er du blevet ved, fordi du tror på sagen. Fordi du tror på Venstre, og fordi dit hjerte banker for den liberale sag.
Det skal siges på denne jubilæumsdag, hvor vi også kan fejre Venstres valgsejr.
Venstre skylder dig meget. Jeg tror, jeg har forsamlingen med mig, når vi udtrykker vor forventning og glæde også til de kommende års samarbejde med dig i spidsen.
Vi skal nu se fem.
I politisk arbejde er der ikke hvilepauser.
Den politiske kamp foregår hver eneste dag.
Vi skal derfor nu begynde at rette arbejdet ind mod den daglige politik i det nye folketing, i kommunalbestyrelser og amtsråd og i Europa-Parlamentet. Vi skal styrke arbejdet i vore foreninger. Vi skal styrke uddannelsesindsatsen og udvalgsarbejdet.
Vi skal fremfor alt sørge for, at mennesker stadig vil være medlemmer af Venstre.

Medlemstegning er og bliver derfor forsat vor største opgave.
Med den sammensætning, Folketinget nu ha fået, kan vi se, at vi snart skal i valgkamp igen. Mange iagttagere taler om 1 år til 1½.
Og det er alvorlige problemer, vi står overfor som liberale.
Vi skal sikre, at den overordnede samfundsøkonomi ikke løber helt løbsk. Vi skal arbejde for, at vi ikke sætter opsvinget over styr. Ikke solder det hele op.
Vi skal derfor hele tiden være klar til at fortælle vælgerne, hvad alternativet er til regeringens politik. Det stiller krav til os om at deltage i debatten. Til at komme med realistiske forslag. Til hele tiden at udvikle tankerne om det liberale samfund og forklare vort menneskesyn og vore ønsker til velfærdssamfundet.
Derudover kommer vi igen til at tage fat på EU-spørgsmålet. Venstres formand nævnte i valgkampen Domino-effekten, som udløses af Enhedslisten. Enhedslisten får SF til at vakle. Når SF vakler, så rystes Socialdemokratiets Venstrefløj, og vi kan derfor risikere, at vi kommer i en helt baglåst situation i året op til regeringskonferencen i 1996.
Her afgøres Europas fremtid, og ikke mindst Danmarks placering.
Derfor skal vi overalt i Venstre være rustede til dagligt at gå ind i debatten og præge den.
Det er vore to konkrete opgaver på landsplan. Hertil kommer så vore opgaver i organisationen og i det lokalpolitiske liv.
Til næste år kan Venstre fejre 125 års jubilæum som politisk parti. Vi er Danmarks ældste parti, og vi er også det mest livskraftige. Det er kommet så langt, at selv Det Fri Aktuelt må indrømme, at medlemsmæssigt er Venstre nu også Danmarks største parti.
Vi er en folkelig bevægelse. Vi har mange aktive folk. Vi har mange dygtige folk. Vi har et åbent parti, hvor debatten på kryds og tværs ikke er hæmmet af bureaukrati. Men vi er først og fremmest besjælede af viljen til, at folkestyret får mening. At det er meningsfyldt at deltage i det politiske arbejde.
Vi kan bare se omkring i salen her i dag. Der er vilje. Der er tro på, at det nytter at kæmpe for den liberale sag.
Til de mange unge mennesker i Venstre og i VU vil jeg sige: Vi er taknemmelige for, at I er med os. Det er Jer, der skal kæmpe kampen. I har gjort det godt, og vi glæder os til at arbejde sammen med Jer.

Jeg vil også gerne benytte anledningen til at takke de mange tillidsfolk, vi har arbejdet sammen med igennem året. Den velvilje, vi møder på Sekretariatet er ekstra spore i vort arbejde. Tak for det.
Jeg vil ønske alle et godt landsmøde.